

ΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Γράφει ο Δρ Βασίλης Αδρακτάς → Τηλ: 0431262823 → mousaiostheotrelas@yahoo.com.au

Αναζητώντας την αξιοπρέπεια υπό το πρίσμα της πολιτικής ματαίωσης

Τα όσα ακολουθούν είναι μία αλληλογραφία που επακολούθησε τη δημοσίευση του κειμένου μου που φιλοξένησε ο ΚΟΣΜΟΣ σχετικά με τον πλούτο. Ο χρονικός τους ορίζοντας είναι τα προ των ελλαδικών εκλογών και ο υπέρπων προβληματισμός η δυνατότητα της πολιτικής πράξης σήμερα. Τα καταθέτω για να δείξω ότι κάποιος από εμάς πολιτευόμαστε στοχαστικά συνεχίζοντας τις εκκρεμότητες που κουβαλάμε από την Αρχαιότητα. Αν αυτό είναι καλό ή κακό, εσείς θα κρίνετε... Πάντως η κρίση (όλων μας) καλά κρατεί!

[Μήνυμα 1ο]

Πεφλημένη εν Κυρίω αδελφέ, χαιρε. Ανέγγων το πονημάτιον ο μοι απέσταλκας και αντί δώρου αποστέλλω σοι εμόν τι περί των αυτών. Τα εμά σχόλια περί του υμετέρου διεξέλθω εκ του σύνεγγυς, ότι πολλά εισί και δυσανάσχετον μοι καθέστηκεν γράφειν διά μακρών μηνυμάτων. Απαιτεί δε διασκέψεως ουκ ολίγης το ζήτημα... Έρρωσο
John Duns Scotus

[Μήνυμα 2ο, Του Αυτού]

Αδελφέ εν Κυρίω, χαιρε. Φέρω επ' ελπίδι ότι ου παρανοήσεις α σοι είπον διασκεψάμενος τα υπό σου γραφέντα. Δόξοιεν αν με αφορίζουν, αλλ' όντως ουκ οίος τ' ην κρατείσθαι. Οίδας ότι αρνητής ουδαμώς διάκειμαι, αλλ' ου δύναμαι ή μη ειλικρινώς λέγειν σοι, καθώς πράττομεν επί έτη τριάκοντα. Ο λέγω, καταθλιβέναι και μανήναι άμα, αληθώς λέγω. Ου περί σου μόνου, αλλά και εμού και της συνοδείας και της γενεάς πέρι. Ούτος ο λόγος ο παρωθών με ζητείν σκέψασθαι τινά, α έτεσι πολλοίς ήσθημαι πιέζοντα. Νυν δε όντος σου ενταύθα καλόν έστιν διαλέξασθαι προς αλλήλους, ότι Κύριος οίδεν ει και ποτε οψόμεθα εις τον έτερον. Ουκ οίδα ει ανέγγως ποσώς το εν δικτύω εμόν εν είδει ομιλίας κατά Λονδίνον εν έτει 2012. Ούτως ή άλλως, επει περ άπεται του εν ημίν ζητήματος, αποστέλλω σοι τούτο και τελώ εν αναμονή της σης κρίσεως. Άλλως τε σταθερώς επισκέπτομαι τούτο, όπως προκύψει μείζον τι περί Εκκλησίας και παρούσης κρίσεως, δι' ου τα κατ' εμέ δήλα ποιήσω. Παρακαλώ όπως κοινωνήσεις μοι τα σα.
Μένκιος

[Μήνυμα 3ο, Εμού]

Αδελφέ μου, μη λες βλακείες! Είναι εκ προοιμίου αδύνατον να παρεξηγηθούμε. Την κριτική σου, την εισέπραξα με περισσή χαρά. Κι αυτό για δύο λόγους: πρώτον, διότι είναι πάντοτε λυσιτελές να εισπράτεις μία κριτική για τις απόψεις σου από κάποιον που ξέρει καλά τη σκέψη σου και κατά πάσα πιθανότητα συλλαμβάνει πράγματα που αποτελούν τυφλά σημεία για σένα τον ίδιο και, δεύτερον, γιατί τη θεωρώ απόδειξη ότι έπεσε πάνω σε μία αντικειμενικότητα (τοίχο, για να το πω διαφορετικά) που αντιπροσωπεύει πολύ περισσότερο τον φίλο σου απ' όσο οι διυποκειμενικές συμφωνίες μας (η αμοιβαία,

τουτέστιν, διαπερατότητά μας).

Θα ήθελα να λάβεις πολύ σοβαρά υπόψη σου τα περιστατικά της γραφής μου: το γεγονός ότι συνειδητά ανήκει στο γραμματολογικό είδος της «ομιλίας», το γεγονός ότι διαπνέεται προγραμματικά από έναν ορισμένο τόνο (συναισθηματικότητα, εξομολογητικότητα, αμεσότητα, κ.ά), καθώς και το γεγονός ότι το ύφος της –οντολογική μαυρίλα, υπαρξιακή αδυναμία, διάθεση αυτομεμφίας– είναι η συνθήκη ενός ανθρώπου που βιώνει έντονα την «παχύτητα» της ξενιτείας, ξένωσης, αποξένωσης. Θέλω να τα λάβεις όλα αυτά υπόψη σου, διότι ενώ είναι δεδομένα –και μάλιστα υπερεκπερισσώς– δεν εξαντλούν την κοινοποιούμενη θεολογική εμπειρία ή, για να το θέσω αλλιώς, η εμπειρία μου η εν Χριστώ δεν ανάγεται διόλου σε αυτά, αν και δίχως αυτά δεν θα αναδυόταν –εξ ου και δεν τα απώθησα στην επιτέλεση της γραφής. Υπάρχει, θέλω να πω, κι ένα άλλο επίπεδο στο κείμενο που τρεμοφέγγει... αλλά φέγγει!

Επίτρεψέ μου, αλλά νομίζω πως κάνεις ένα λάθος όταν συγκρίνεις αυτό το κείμενο με άλλα εν γένει κείμενά μου. Δεν υποστηρίζω ότι τα κείμενα ενός ανθρώπου είναι ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, μα είναι άλλο πράγμα η επιστημονική έμφαση και άλλο πράγμα η πρόθεση άρθρωσης διαπροσωπικού διαλόγου. Και πολύ περισσότερο, είναι άλλο πράγμα αυτή η πρόθεση να είναι στραμμένη στο μακροεπίπεδο και άλλο στο μικροεπίπεδο. Το δικό σου κείμενο στο Λονδίνο είναι ως προθετικότητα προσανατολισμένο στο μακροεπίπεδο –με το οποίο σε καμία περίπτωση δεν έχω διαρρήξει τους δεσμούς μου– αλλά το δικό μου κείμενο είχε την πρόθεση να συστήσει μία γέφυρα επαφής στο μικροεπίπεδο. Δεν σου κρύβω ότι το τελευταίο είναι το επίπεδο στο οποίο θεωρώ πια ότι πρέπει να εστιάσουμε με όλη τη δύναμη της ψυχής που διαθέτουμε, τόσο για να ζήσουμε στον πραγματικό και συγκεκριμένο χωρόχρονο που μας αναλογεί στη σύνομη ετούτη ζήση, αλλά και γιατί αυτό το επίπεδο μπορεί να προκαλέσει σε μακρός χρόνου τις όποιες ενδεχόμενες διαρρήξεις του μακροεπιπέδου (του διαβόπτου συστήματος) –κατά τον βαθμό της ιεροφανειακότητας που κουβαλάει μέσα του ο λόγος μας.

Σε αυτές τις τελευταίες παρατηρήσεις φρονώ πως όντως έχει μείζονα και επιτακτική σημασία να προβληματιστούμε ειλικρινώς και ευθαρσώς για την παρέα και τη γενιά μας –και πολύ περισσότερο για τη θεολογική μας ευθύνη. Αναμένω με ιδιαίτερη ανυπομονησία τη συνάντησή μας για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Είμαστε εμείς σε πόλεμο; Παλεύουμε έναντι σε κάτι; Πώς και γιατί παλεύουμε; Για ποιον, εν τέλει, παλεύουμε; Και για να σε πειράξω λιγάκι... Θα γράφουμε θεολογία που θα θλίβει και θα θυμώνει ή απλώς θα προβληματίζει και θα ενδιαφέρει την ντελιγκέντσια;

Με την οφειλόμενη εν Χριστώ αγάπη,
ο φιλοσομποσιολογιότατος αδελφός σου.

[Μήνυμα 4ο, Του ετέρου]

Εν Κυρίω χαιρε, αδελφέ. Φυσικά και θα γράφουμε για να θλίβουμε και να τσαντίζουμε τον κόσμο. Εννοείται. Ξέρεις άλλωστε ότι ΖΩ για την πολεμική γραφή. Και φυσικά βρισκόμαστε σε πόλεμο. Και φυσικά οφείλουμε να εστιάσουμε στο μικροεπίπεδο. Όμως πάντα υπό την αίρεση του μακροεπιπέδου, διότι όπως σωστά έχει ειπωθεί τα υποκείμενα δρουν μεν αυτόνομα μέσα σε δεδομένα, όμως, περιβάλλοντα. Μην ξεχνάμε το ΔΕΔΟΜΕΝΟ που «μας τρέφει, τρέφεται από μας και μας σκοτώνει», για να θυμηθώ τον ποιητή. Έχουμε να πούμε ή να κάνουμε κάτι γι' αυτό; Νομίζω πως ναι. Αλλιώς το μικροεπίπεδο καταντάει αναδιπλώση στο ψυχολογικό, φυγή ή παραίτηση. Και καλόν είναι, τη στιγμή που όλοι και όλα προσπαθούν να μας ακυρώσουν, να μην σπεύδουμε εμείς οι ίδιοι να ακυρώνουμε τον εαυτό μας –εκτός κι αν ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΙΩΣ, τουτέστιν έχουμε κάποια «εσωτερική πληροφορία». Στην περίπτωση αυτή όμως απλώς ξαναβρίσκουμε το μακροεπίπεδο δι' άλλης οδού...

Φιλιά
Κομένιος

[Μήνυμα 5ο, Εμού]

Αδελφέ μου, το ΔΕΔΟΜΕΝΟ το ξέρουμε λίγο-πολύ, το ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ είναι εκείνο που ούτε καν υποψιαζόμαστε... Όσο για το ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΙΩΣ, αυτό είναι η σταθερά, η συνθήκη μέσα στην οποία ζούμε... και την οποία εκόντες άκοντες δεν μπορούμε ούτε να αγνοήσουμε, ούτε να παραθεωρήσουμε, αλλά την οποία επιζητούμε ως ελεύθεροι να υπερβούμε χάριν ενός ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΙΩΣ. Δεν υφίσταται «γίνεται» χωρίς «δεν γίνεται»... και το ΑΛΛΙΩΣ είναι ακριβώς ο λόγος τους (με τη μαθηματική έννοια). Για να γίνω πιο συγκεκριμένος, το σύστημα δεν παλεύεται στο εδώ και τώρα, αλλά εδώ και τώρα έτσι ώστε να φανεί η διαφορά στο εκεί και αύριο. Ζούμε, παλεύουμε, γράφουμε ως μάρτυρες ενός μέλλοντος. Οι αναγνώστες μας δεν έχουν γεννηθεί ακόμα ή δεν μας έχουν διαβάσει ακόμα... Είναι, επίτρεψέ μου, πολύ παραπλανητικό να θεωρούμε το ΔΕΔΟΜΕΝΟ σύστημα της κοινωνικής μας οντολογίας ως το πλήρωμα της πραγματικότητας ή έστω ως το πιο προνομιούχο κομμάτι της... Είμαι σίγουρος ότι έχεις την εμπειρία πολλαπλών πραγματικοτήτων και βιώνεις την έντασή τους, τις περισσότερες φορές αφόρητη, και ψάχνεις τη διέξοδο, τη διαφυγή... ας μην φοβόμαστε τις λέξεις... για να μπορέσεις να εισέλθεις εκ νέου και να επιστρέψεις ΑΛΛΙΩΣ.

Η γενιά μας θα πεθάνει μέσα στην κρίση –δόξα τω Θεώ– γιατί πρέπει να υποδείξει σε κάποιους άλλους την έξοδο και τη φυγή προς ένα νέο πεδίο κοινωνικο-πολιτικής δημιουργικότητας. Μπορείς, αδελφέ μου, να νιώσεις αυτόν τον κορεσμό όχι παραίτησης αλλά απαίτησης που με συνέχει και με καθοδηγεί; Νομίζω ότι μπορείς.

Ομφαλοφιλόκαλος

Ο 'Θησαυρός' της ελληνικής παροικίας

Ένα βιβλίο για όλη την οικογένεια

Για να αποκτήσετε το δικό σας «Παροικιακό Θησαυρό» επικοινωνήστε με την Άννα Αρσένη 0411 240 958 ή το Γιώργο Χιώτη 0413 213 377

